

- 1 וכללות הענין בזה - כפי שמפרש רש"י במק"א שהלשון "זה" נופל על דבר ש"מראין אותו באצבע"⁶⁸,
 2 שזוהי המעלה של ראי' לגבי שמיעה, שרואה בעצמו את עצם הדבר. ובענין זה היא המעלה המיוחדת
 3 של משה רבינו.
- 4 ויש לקשר זה גם עם הענין דהתרת נדרים שבהתחלת פ' מטות (שעז"נ "זה הדבר וגו'"):
- 5 מצינו ש"חכם עוקר את הנדר מעיקרו"⁶⁹. ולכאורה אינו מובן: בשלמא בנוגע להוה והעתידי יכולים
 6 לפעול שינוי כו', אבל איך יכולים לשנות את העבר? אך הענין הוא - שענינו של חכם הוא בחי' החכמה,
 7 שקשורה עם מוח הזכרון⁷⁰, שהו"ע הראי'⁷¹, שלכן לא שייך בזה שינויים כו' [ולהעיר גם מהידוע
 8 שבחכמה לא הי' ענין של שבירה, וכמ"ש⁷² "ימותו ולא בחכמה"], כיון שתמיד עומד לנגד עיניו כדבר
 9 ההוה. ולכן יש בכחו של החכם לעקור מלמפרע - כיון שאצלו הרי זה כמו דבר ההוה.
- 10 וזהו גם מה שמצינו במשה שלא שלטו שונאיו במעשה ידיו, ש"משנבנה מקדש ראשון נגזו אוהל
 11 מועד קרשיו ובריחיו ועמודיו ואדניו . . תחת מחילות של היכל"⁷³, והיינו, שמעשה ידי משה הם
 12 נצחיים⁷⁴ - שזהו לפי שענינו של משה הו"ע החכמה, ענין הראי', שבה לא שייך שינויים, כנ"ל, להיותה
 13 ענין נצחי.
- 14 וכן הוא גם בנוגע לכל נשיאי ישראל, כפי שכותב בעל הגאולה⁷⁵ על אביו, כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב)
 15 נ"ע, ש"דברי צדיקים קיימים לעד".
- 16 ומזה מובן גם בנוגע אליו, שכל עניניו והוראותיו כו' הם נצחיים וקיימים לעד, כולל גם הענין ד"טוב
 17 עין הוא יבורך"⁷⁶, שנמשכים כל הברכות עד לעינים גשמיים, בני חיי ומזוני ריחי כפשוטו, "מידו
 18 המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה"⁷⁷.
- 19 (לאחרי ברכה אחרונה - אמר כ"ק אדמו"ר שליט"א):
- 20 יה"ר שבקרוב יהפכו ימים אלו לששון ולשמחה.

(68) פרש"י בא יב, ב. בשלח טו, ב. בהעלותך ח, ד.

(69) כתובות עד, ריש ע"ב.

(70) ראה תו"א תצוה פא, סע"ג ואילך. ובכ"מ.

(71) ראה תו"א משפטים עה, א. ובכ"מ.

(72) איוב ד, כא. וראה לקו"ת ראה לב, ב. ובכ"מ.

(73) סוטה ט, סע"א.

(74) ראה צפע"נ עה"ת ר"פ תרומה.

(75) ראה אג"ק שלו ח"ג ע' תקעו. ח"ד ע' שלט. ח"י ע' קמו.

ח"א ע' שכט.

(76) משלי כב, ט. וראה נדרים לח, א. זח"ג קל, ב.

(77) נוסח ברכה הג' דברכת המזון.

המשך מעמוד כה

לקוטי שיחות - פרשת פינחס

- 1 ומעתה, זה ש"נתעלמה ההלכה" במעשה זמרי
 2 וטענת בנות צלפחד אינו ענין של הפסד דקבלת
 3 הלכות אלו, כי גם לולא ההתעלמות לא היתה
- 4 אפשריות לקבלן ממש מפני היותו "נוגע בדבר",
 5 ולכן סבב הקב"ה שתתעלמנה ממנו דוקא הלכות
 6 אלו שלא יגיע הפסד - מהתעלמות ההלכה - לבנ"י.
- 7 (משיחת ש"פ פינחס תשכ"ו)

(ג) מכין שבפ' זו נאמר גם "ואם אין לו בת וגו'" ה"ז "מעשה
 אחרינא בהדה" שאז נאמן (יבמות צח, א).

דפשוט דאין החשוד להטות משפט נחלת בנות צלפחד, חשוד שישלול
 (ע"י שיכתוב זה בתשב"כ) ולעולם המציאות דס"ת כשירה וכל הדינים
 הקשורים בזה.

(ב) לכל הדעות נאמן במילתא דעבידא לגלויי (פרש"י יבמות
 שם ד"ה דהא, ט"ז יו"ד סוס"י רמב. שו"ת צ"צ שם) והרי כאן
 עבידא לגלויי כשתכתב ס"ת למטה*.

(* ואין לומר דכיון שגם כתיבת ס"ת למטה הוא ע"י משה לא יהי'
 נאמן גם בכתיבתו הראיל והוא נוגע בדבר.